

WYROK Z DNIA 4 LISTOPADA 2004 R.

SNO 43/04

Przewodniczący: sędzia SN Marian Buliński (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Kazimierz Zawada, Tadeusz Żyżnowski.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie na rozprawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2004 r., sprawy byłego asesora Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem Krajowej Rady Sądownictwa od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 28 czerwca 2004 r., sygn. akt (...)

u t r z y m a ł w m o c y z a s k a r ż o n y w y r o k.

U z a s a d n i e n i e

W dniu 2 czerwca 2004 r. do Sądu Dyscyplinarnego – Sądu Apelacyjnego wpłynął wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko asesorowi Sądu Rejonowego o to, że:

- 1) w okresie od dnia 12 grudnia 2002 r. do dnia 31 marca 2004 r. w A. pełniąc funkcję asesora Sądu Rejonowego dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisu art. 423 § 1 k.p.k. poprzez niesporządzenie uzasadnień w sprawach o sygn. akt: II K 351/01 i II K 129/03 oraz sporządzenie uzasadnień po upływie 3 miesięcy w sprawach: II K 408/01, II K 96/02, II K 281/02, II K 344/02, II K 346/02, II K 353/02, II K 442/02, II K 456/02, II K 506/02, II K 522/02, II K 527/02, tj. o popełnienie przewinienia służbowego z art. 107

ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.);

2) w okresie od dnia 16 października 2002 r. do dnia 5 maja 2003 r. pełniąc funkcję asesora Sądu Rejonowego, prowadząc jako sędzia sprawozdawca sprawy: I C 230/98, I Ns 152/01 i I Ns 206/01 dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisu art. 6 k.p.c. poprzez zaniechanie wykonania czynności procesowych, co spowodowało nieuzasadnioną przewlekłość postępowań:

- ▶ w sprawie I C 230/98 od dnia 11 grudnia 2002 r. do dnia 30 kwietnia 2003 r.,
- ▶ w sprawie I Ns 152/01 od dnia 16 października 2002 r. do dnia 5 maja 2003 r.,
- ▶ w sprawie I Ns 206/01 od dnia 20 listopada 2002 r. do dnia 30 kwietnia 2003 r.,

tj. o popełnienie przewinienia służbowego z art. 107 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.

Jednocześnie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego na podstawie art. 128 cyt. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. i art. 335 § 1 k.p.k. wniósł o wydanie wyroku skazującego obwinionego asesora i orzeczenie kary upomnienia. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 28 czerwca 2004 r., sygn. akt (...) uznał obwinionego asesora winnym popełnienia zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 cyt. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. wymierzył mu karę upomnienia.

Odwołanie od tego wyroku złożyła Krajowa Rada Sądownictwa, zarzucając temuż orzeczeniu rażąca niewspółmierność kary w stosunku do przewinienia służbowego. Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego przez zaostrenie kary i wymierzenie na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych kary złożenia z urzędu.

W dniu 1 sierpnia 2004 r. wpłynęło do Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego pismo Prezesa Sądu Rejonowego zawiadamiające, że obwiniony asesor z dniem 31 lipca 2004 r. nie pracuje już w tym Sądzie, gdyż decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 marca 2004 r. zwolniony został ze stanowiska asesora sądowego w Sądzie Rejonowym (k. 89 i 90). Na rozprawie przed Sądem Najwyższym – Sądem Dyscyplinarnym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, obwiniony i jego obrońca zgodnie wnieśli o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie Krajowej Rady Sądownictwa nie jest zasadne. Na wstępie zauważyć trzeba, iż przedmiotem rozpoznania sądowego sprawy jest jej zakres określony we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. Dla przypomnienia, zarzuty sprowadzały się do niesporządzenia uzasadnienia orzeczenia w dwóch sprawach karnych (co Sąd Dyscyplinarny skorygował do jednej sprawy) oraz sporządzenia uzasadnień po upływie 3 miesięcy w 11 sprawach karnych (co Sąd Dyscyplinarny określił jako w 12 sprawach karnych). Zatem zarzut Krajowej Rady Sądownictwa, że obwiniony nie sporządził w chwili orzekania uzasadnień w 21 sprawach karnych wyraźnie rozmija się z zakresem rozpatrywanej sprawy.

Natomiast bezsporne w przedmiotowej sprawie jest to, że Sąd pierwszej instancji przy orzekaniu o karze uwzględnił cały szereg okoliczności łagodzących i wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną upomnienia, najniższą z możliwych. Zarzut Krajowej Rady Sądownictwa sprowadza się do uznania tej kary za rażąco łagodną. Skarżący nie uznając za okoliczności łagodzące stopnia trudności spraw, obciążenia pracą oraz sytuacji rodzinnej obwinionego wniósł o wymierzenie obwinionemu najsurowszej kary dyscyplinarnej, kary złożenia z urzędu.

Nie ma racji skarżący, że w przedmiotowej sprawie nie występują okoliczności łagodzące. Długotrwała choroba matki obwinionego od dnia 26 sierpnia 2002 r. do dnia 26 sierpnia 2004 r. zakończona jej zgonem z powodu choroby nowotworowej, zdaniem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, miała decydujący wpływ na pracę obwinionego w postaci nieterminowego sporządzania uzasadnień. W sprawie tej niewątpliwie występuje także cały szereg okoliczności obciążających, lecz w zderzeniu z tą okolicznością łagodzącą, wymierzenie asesorowi kary dyscyplinarnej upomnienia Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uznaje za wymierzenie kary łagodnej, lecz nie rażąco łagodnej.

Dlatego też Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak na wstępie.